

4. ด้านการป้องกันสาธารณภัย

4.1 สถานการณ์ด้านการป้องกันสาธารณภัยของจังหวัดภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตได้ชื่อว่าเป็นจังหวัดที่มีภูมิประเทศที่สวยงาม อยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อธุรกิจการท่องเที่ยว ในระยะที่ผ่านมา การเร่งพัฒนาเศรษฐกิจ โดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ เพื่อการพัฒนาทางด้านการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้ง การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรที่อพยพเข้ามามีมากขึ้นทุกปี ทำให้ พื้นที่ที่มีอยู่เดิมไม่เพียงพอทำให้ต้องมีการใช้ พื้นที่ป่าภูเขา และ ชายทะเล เพื่อใช้ก่อสร้างสถานที่พัก โรงแรม สถานประกอบการ และที่อยู่อาศัยของประชาชน มากขึ้น ผลดังกล่าวทำให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกตัดแปลง แก้ไข และถูกทำลาย สภาพนิเวศน์ทางธรรมชาติเสียความสมดุล โอกาสเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติมี จึงแนวโน้มที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีภัยสาธารณะอันเกิดจากฝีมือของมนุษย์ที่มี แนวโน้มเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งจากการศึกษาสถานการณ์ดังกล่าวได้พบข้อมูลที่สำคัญดังนี้

ภัยสาธารณะจากธรรมชาติ

• ภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิ

สึนามิ(Tsunami) เป็นภาษาญี่ปุ่นแปลว่า คลื่นทำเรือ นักวิทยาศาสตร์นิยาม ว่าเป็นคลื่นที่เกิดจากพื้นทะเลไหวสะเทือน แต่สึนามิอาจ เกิดจากสาเหตุอื่น ๆ ได้ เช่น แผ่นดินถล่ม ภูเขาไฟระเบิดใต้ทะเล การทดลองระเบิดนิวเคลียร์ใต้ทะเลหรือการพุ่งชนของอุกกาบาตขนาดใหญ่ลงบนพื้นมหาสมุทร

คลื่นสึนามิที่ถล่มภาคใต้ฝั่งทะเลอันดามันของประเทศไทย ในวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2546 เป็นผลจากการเกิดแผ่นดินไหวขนาด 9 ริกเตอร์ที่บริเวณด้านตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งมีผลทำให้เกิดรอยแยกใหม่ในมหาสมุทรอินเดีย ยาวถึง 800 ไมล์ รอยแยกด้านหนึ่งยกตัวสูงขึ้นประมาณ 40 ฟุต และเกิดคลื่นยักษ์ใต้ทะเลที่มีความเร็วถึง 700-800 กิโลเมตรต่อชั่วโมงและมีความสูงถึง 30 เมตรเมื่อเข้าสู่เขตน้ำตื้น พุ่งเข้าถล่มชายฝั่งของ 17 ประเทศอยู่ในรัศมีซึ่งรวมถึงประเทศไทยด้วย ซึ่งประเทศไทยจังหวัดที่คลื่นยักษ์เข้าถล่มคือ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ ภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง ภูเก็ต และสตูล สำหรับจังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ประสบภัยใน 3 อำเภอ 14 ตำบล 58 หมู่บ้าน ประชาชนเดือดร้อน 13066 ราย 2613 ครอบครัว ซึ่งได้รับผลกระทบจากภัยคลื่นยักษ์ครั้งนั้นดังนี้

ผลกระทบทางตรง

- 1 ความสูญเสียของชีวิต บ้านเรือน และทรัพย์สิน ของประชาชน
2. ความสกปรกของชายหาดอันเกิดจากขยะที่คลื่นซัดเข้ามาหาฝั่ง

3. การทำลายระบบนิเวศน์ทางทะเลทั้งหมู่ทะเล ป่าโกงกาง และแนวปะการังถูกทำลายย่อยยับ

4. เศรษฐกิจที่กำลังเฟื่องฟูด้วยการท่องเที่ยวต้องหยุดชะงักลงชั่วคราว เนื่องจากความเสียหายของสถานที่ท่องเที่ยวและความหวาดกลัวของนักท่องเที่ยว

ผลกระทบทางอ้อม

1. เกิดการว่างงานของประชาชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งหมด
2. เกิดความยากจนทำให้มีจลาจลมีมากขึ้น ทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน-ประชาชน
3. ปัญหาเด็กกำพร้าไร้ที่พึ่ง และปัญหาสุขภาพจิตใจ ของประชาชน ที่บอบช้ำและหดหู่ ต้องได้รับการบำบัดทางจิตเวช

อย่างไรก็ตามจากการร่วมมือของภาครัฐและเอกชนประกอบกับโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศไทยที่เข้มแข็งอยู่ในครั้งนั้น ทำให้ภูเก็เกิดขึ้นตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ภายในระยะเวลาประมาณ 2 ปี ธุรกิจการท่องเที่ยวได้กลับมาเฟื่องฟูอีกครั้ง และนักท่องเที่ยวจำนวนมากกลับมา นอกจากนี้ยังได้มีการสร้างระบบการเตือนภัยและป้องกันภัยพิบัติจากคลื่นยักษ์รอบเกาะภูเก็ต

2. ภัยธรรมชาติอื่นๆ

นอกจากภัยจากสึนามิที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงแล้วจังหวัดภูเก็ตยังต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติอื่นๆอีกที่สำคัญได้แก่ อุทกภัย แม้ว่าพื้นที่ภูเก็ตจะเป็นเกาะแต่ในบางครั้งยังต้องเผชิญกับภัยจากน้ำท่วม เนื่องจากตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ลุ่มมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดผ่าน จึงมีฝนตกชุกและจากการขยายตัวของเมืองทำให้มีการถมพื้นที่รับน้ำสำคัญ เช่นชุมชนเหมือง และการบุกรุกป่าเพื่อนำไปใช้ประโยชน์การสร้างที่อยู่อาศัย รวมถึงปริมาณน้ำทะเลที่เพิ่มขึ้นตามภาวะโลกร้อน ทำให้มีพายุหรือฝนตกมากและน้ำทะเลหนุนสูงจะไม่สามารถระบายออกได้ทันเกิดภาวะน้ำท่วมขังในพื้นที่ โดยแนวโน้มนระยะ 3 ปีที่ผ่านมาจำนวนอุทกภัยในภูเก็ตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตลอด

ภัยธรรมชาติที่มีความสำคัญอีกประเภทคือวาตภัยซึ่งค่อนข้างเกิดขึ้นบ่อยเนื่องภูมิประเทศภูเก็ตเป็นเกาะอยู่ใกล้ทะเลจึงรับผลโดยตรงจากมรสุมหรือพายุที่เกิดขึ้นบริเวณทะเลอันดามัน ทั้งนี้ในปีที่ผ่านมาเกาะภูเก็ตเผชิญกับวาตภัยจำนวน 11 ครั้งลดลงจากจำนวน 29 ครั้งในพ.ศ. 2550 แต่ก็อยู่ในเกณฑ์ที่สูง นอกจากนี้ในปีที่ผ่านมาภูเก็ตยังเกิดภัยดินถล่ม ซึ่งเป็นผลจากมีการทำลายภูเขาและบุกรุกป่าเพื่อสร้างเป็นโครงการที่พักอาศัยต่างๆทำให้ดินไม่มีต้นไม้ปกคลุม เมื่อฝนตกเกิดการทรุดตัวไหลถล่มลงมาสู่ชุมชนเบื้องล่าง ซึ่งในอนาคตถ้าหากไม่มีการป้องกันและควบคุมดีพออาจจะมีความรุนแรงมากขึ้น รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนเกิดอัคคีภัย อุทกภัย วาตภัย ดินถล่ม จังหวัดภูเก็ต
ปี พ.ศ. 2549 – 2551

ที่	ชนิดของภัย	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551
1.	อุทกภัย	5	10	11
2.	วาตภัย	10	29	11
3.	ดินถล่ม	-	-	1

ที่มา : สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต

ภัยสาธารณที่เกิดการกระทำของมนุษย์

1. อัคคีภัย มีการเกิดขึ้นบ่อยมากกว่า 20 ครั้งต่อปี ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มีสาเหตุเกิดจากไฟฟ้าลัดวงจร รองลงมาคือจากการประมาท
2. ภัยยาเสพติด

ภัยยาเสพติดมีแนวโน้มสูงขึ้น จากสถิติคดีที่สถานีตำรวจ 8 แห่งของภูเก็ต ในปี 2549 มีจำนวนรวม 940 คดี ปี พ.ศ. 2550 จำนวน 1,128 คดี และปี พ.ศ. 2551 จำนวน 1,635 คดี เพิ่มขึ้นตามลำดับทุกปี ประเภทสารที่มีการเสพติดมากที่สุดคือยาบ้า ซึ่งในปี 2551 มีคดีจับกุมรวม 859 คดีหรือประมาณครึ่งหนึ่งของคดีทั้งหมด รองลงมาคือกัญชา 331 คดี และใบกระท่อม 221 คดี ตามลำดับ ทั้งนี้แหล่งเผยแพร่ยาเสพติดที่สำคัญคือชุมชนแออัด ชุมชนบ้านเช่า แคมป์คนงาน และสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ

ตารางที่ 4.2 แสดงสถิติคดียาเสพติดปี พ.ศ.2549 - 2551

ที่	ประเภทสารเสพติด	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551
1.	เฮโรอีน	2	3	14
2.	มอร์ฟิน	0	0	0
3.	ฝิ่น	0	0	2
4.	น้ำยาเคมี	0	0	0
5.	กัญชา	182	250	331
6.	กัญชาสด	15	5	3
7.	พืชกระท่อม	30	83	210
8.	ยาบ้า	248	610	859
9.	สารระเหย	269	207	118

ที่	ประเภทสารเสพติด	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551
10.	เอกซ์ตาซี	12	19	10
11.	โคเคน	0	5	4
12.	อื่น ๆ	2	46	84
	รวม	940	1,128	1,635

ภัยจากอาชญากรรม

คดีอาชญากรรมในภูเก็ตมีจำนวนค่อนข้างสูงโดยในปี พ.ศ. 2551(เฉพาะในเขตสถานีตำรวจภูธรจำนวน 8 พื้นที่ ไม่รวม สภอ.เมือง) มีคดีอาชญากรรมเกิดขึ้นจำนวน 336 คดี ลดลงจากปีก่อนหน้าเล็กน้อย ทั้งนี้คดีส่วนใหญ่จะเป็นการประทุษร้ายต่อทรัพย์จำนวน 209 คดี รองลงมาคือคดีประทุษร้ายต่อชีวิตและเพศ จำนวน 110 คดี ทั้งนี้สาเหตุส่วนใหญ่มาจาก”การขัดแย้งผลประโยชน์เนื่องจากภูเก็ตมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจดี จึงทำให้มีมิถิฉาชีพแฝงตัวเข้ามาอยู่ในภูเก็ตมากขึ้น รวมถึงปัญหาแรงงานต่างด้าว และการเพิ่มขึ้นของสถานบริการ ต่าง ๆ นอกจากนี้การขายบริการทางเพศก็เป็นจุดเริ่มต้นทำให้เกิดอาชญากรรมต่าง ๆ ขึ้นมาได้ ”(สัมภาษณ์ พ .ต.ท. ปริบูรณ์ อยู่สุขสมบูรณ์ รอง ผกก. กลุ่มงานสอบสวน ภ.จ.ว. ภูเก็ต: 2552)

ตารางที่ 4.3 สถิติอาชญากรรมจำแนกตามประเภท ปีพ.ศ. 2550 - 2551

ที่	ประเภทคดี	2550	2551
1	คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	18	17
2	คดีประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกายและเพศ	120	110
3	คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	224	209
	รวม	362	336

ที่มา: สภอ.กะทู้, สภต.ฉลอง, สภต.ท่าฉัตรไชย, สภต.เชิงทะเล, สภต.ทุ่งทอง, สภต.กมลา
หมายเหตุ: ไม่รวม สภอ.เมืองภูเก็ต

อุบัติเหตุทางบก

จำนวนรถยนต์รวมทุกประเภท 297,645 คัน รถมอเตอร์ไซด์ 208,183 คัน เทียบกับประชากรตามทะเบียนราษฎร 315,498 คน พบว่ามีอัตราการครอบครองรถยนต์ของประชาชนภูเก็ต สูงที่สุดของประเทศคือ ประมาณ 1 คันต่อประชากร 1 คน เมื่อรวมกับรถยนต์และรถจักรยานยนต์ของประชากรแฝงที่มีอยู่มากกว่า 300,000 คนยิ่งทำให้ภูเก็ตเป็นเมืองที่มีการจราจรคับคั่งมากแห่งหนึ่งของประเทศ “ส่งผลให้สถิติอุบัติเหตุทางบกของภูเก็ต มีอยู่ในระดับสูงในอันดับ 1-5 ของประเทศไทยมาหลายปี โดยเฉพาะในปี 2550 มีผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจรจำนวน 14,854

คน คิดเป็นอัตราบาดเจ็บ 4945.18 ต่อหนึ่งแสนประชากรและมีผู้เสียชีวิตถึง 200 คน หรือ 66.58 ต่อหนึ่ง แสนของประชากรซึ่งเป็นความสูญเสียต่อทรัพย์สินและชีวิต ร่างกาย ที่สูง มาก”(สัมภาษณ์คุณ วิดา โสภณ สำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยภูเก็ต :2552) ทั้งนี้จากสถิติ เวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือช่วง 18.00-24.00 น. ประเภทยานพาหนะที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ จักรยานยนต์ และสุราสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุสูงสุด สำหรับเทศกาลที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นมากที่สุดคือ ช่วงเทศกาลปีใหม่และสงกรานต์ที่มีผู้เดินทางและมีการดื่มสุรากันมาก รายละเอียดตารางที่ 4 และที่ 5

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนการเกิดอุบัติเหตุ ผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตช่วงเทศกาลปีใหม่

รายการ	ปี 2550	ปี 2551	ปี 2552
อุบัติเหตุทางถนน (ครั้ง)	35	72	58
จำนวนผู้บาดเจ็บ (คน)	32	76	58
จำนวนผู้เสียชีวิต (คน)	3	6	3

ที่มา: สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนการเกิดอุบัติเหตุ ผู้บาดเจ็บ และผู้เสียชีวิต ช่วงเทศกาล สงกรานต์

รายการ	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551
อุบัติเหตุทางถนน (ครั้ง)	99	21	62
จำนวนผู้บาดเจ็บ (คน)	96	22	64
จำนวนผู้เสียชีวิต (คน)	5	3	4

ที่มา: สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต

การค้ำมนุษย์

การค้ำมนุษย์ ในจังหวัดภูเก็ต ยังมีอยู่ แต่ปัญหายังไม่รุนแรงและชัดเจน มากนัก นัก โดย ประเภทการค้ำมนุษย์ สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือการขายบริการทางเพศ ตามสถาน บริการต่างๆและการขายแรงงาน

ทั้งนี้จากข้อมูลของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพบว่า ในปีพ.ศ.2551 จังหวัดภูเก็ตมีสถาน บริการที่มีแนวโน้มขายบริการทางเพศจำนวน 660 แห่งซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอกระทุ่มโดยเฉพาะเขต ป่าตอง รองลงมาคืออำเภอเมือง โดยมีผู้ขายบริการทั้งเพศชายและหญิงจำนวน 7,227 คนแยกเป็น ชาย 998 คน หญิง 6,229 คน ส่วนใหญ่ทำงานในสถานบริการประเภทต่างๆ เช่น พนักงานบริการ ร้านอาหาร ผับและคาราโอเกะ ต้นทางหาก เป็นผู้หญิงและเด็ก ส่วนใหญ่ มัก มาจากภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ มีลักษณะความเสี่ยงต่อการค้ามนุษย์ในลักษณะที่ไม่เปิดเผยและในลักษณะที่
 เต็มใจ

กลุ่มเสี่ยงอีกกลุ่มคือ นักเรียน นักศึกษา มักจะมีการแอบแฝงขายบริการเพื่อแลกเปลี่ยนกับ
 ความต้องการทางวัตถุนิยม สิ่งอำนวยความสะดวกและฟุ่มเฟือย เช่น โทรศัพท์มือถือ บัตรเติมเงิน
 และซิมการ์ด เป็นต้น ซึ่งข้อมูลส่วนนี้ไม่มีรายละเอียดชัดเจน

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนผู้ให้บริการทางเพศแบ่งตามรายเพศ

จำนวนผู้ให้บริการทางเพศ							
อำเภอ	ตรง		ทั่วไป/แฝง		รวม		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
เมือง	11	1,180	25	926	36	2,106	2,142
กลาง	-	-	12	313	12	313	325
กะทู้	476	2,958	474	852	950	3,810	4,760
รวม	487	4,138	511	2,091	998	6,229	7,227

ที่มา : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต ข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคม 2550 – มีนาคม 2551
 สำหรับการคำนวณงานนั้น

จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานเป็นจำนวนมาก สถิติ มีแรงงานต่างด้าวที่จดทะเบียนแรงงานมีอยู่ประมาณ 35,000 คน แต่จากการสอบถามข้อมูลจากประชาชน และอ.ส.ม.ในพื้นที่คาดว่าจะมีแรงงานต่างด้าวที่ไม่จดทะเบียนอีกไม่ต่ำกว่าเท่าตัว แรงงานต่างด้าวส่วนใหญ่จะเป็น
 แรงงานจากประเทศพม่า โดยแรงงานเขมรและลาวมีบ้างเล็กน้อย ทั้งนี้ประเภทงานที่ทำส่วนใหญ่คือ
 งานก่อสร้าง รับจ้างขายของ กรีดยางพารา และลูกเรือเรือประมง เป็นต้น โดยมีต้นทางการเข้ามาส่วนใหญ่จากทางด้านชายแดนจังหวัดระนอง เมื่อเข้ามา ภูเก็ตแล้วจะอาศัยอยู่ในแคมป์คนงานที่นายจ้าง
 จัดไว้ให้หรืออาศัยอยู่กับนายจ้าง และในเดือนเมษายน พ.ศ.2551 ที่ผ่านมา ได้เกิดข่าวแรงงานพม่าที่
 ลักลอบเข้ามาจากจังหวัดเกาะสองประเทศพม่าผ่านทางจังหวัดระนองจำนวน 54 รายจาก 119 ราย
 เสียชีวิตจากการขาดอากาศหายใจ ขณะหลบซ่อนในรถบรรทุกคอนเทนเนอร์ของนายหน้าค้ามนุษย์
 ขณะเดินทางมาขายแรงงานที่จังหวัดภูเก็ต (หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ: 9 เม.ย. 2551)

ตารางที่ 4.7 แสดงสถิติการจับกุมและส่งกลับคนต่างด้าวที่หลบหนีเข้าจังหวัดภูเก็ต

เดือน	พม่า		ลาว		กัมพูชา		อื่น ๆ		รวม	
	จับกุม	ส่งกลับ	จับกุม	ส่งกลับ	จับกุม	ส่งกลับ	จับกุม	ส่งกลับ	จับกุม	ส่งกลับ
ตุลาคม 50	436	536	-	2	-	1	-	4	436	570
พฤศจิกายน 50	334	570	-	5	-	-	5	4	339	579
ธันวาคม 50	382	495	-	1	-	5	-	7	382	508
มกราคม 51	798	878	-	23	-	3	-	7	798	911
กุมภาพันธ์ 51	1,093	1,258	-	6	-	1	-	2	1,093	1,267
มีนาคม 51	824	954	-	7	-	7	-	2	824	970
เมษายน 51	208	213	-	-	-	-	-	1	208	214

ที่มา : ด้านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดภูเก็ต ข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคม 2550 – เมษายน 2551

การป้องกันสาธารณภัย

1.ระบบสัญญาณเตือนภัยคลื่นยักษ์สึนามิ

ระบบเตือนภัยล่วงหน้า (Early Warning System) ของจังหวัดภูเก็ต ได้ติดตั้งไปแล้ว 3 จุด บริเวณหาดป่าตอง อำเภอกะทู้ ดังนี้

1. ดาดฟ้าโรงแรมชั้นเซท บีช รีสอร์ท (บ้านกะหลิม)
2. หอคอยศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
3. ดาดฟ้าโรงแรมซีวิวป่าตอง

โดยระบบดังกล่าว บริษัท SIRCOM ประเทศเยอรมัน และบริษัท KOCKUM SONIC ประเทศสวีเดน ได้ให้ความช่วยเหลือบริจาคระบบสัญญาณเตือนภัย (Early Warning System) ให้กับประเทศไทย เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

การทำงานของระบบเตือนภัย

ระบบกระจายเสียง

ประกอบด้วยลำโพง/ไซเรน และเครื่องขยายเสียง (Amplifier) ความดังของเสียงประมาณ 127 เดซิเบล โดยระบบของสัญญาณชุดใหญ่ ซึ่งมีลำโพง จำนวน 24 ลำโพง จะมีรัศมีการได้ยินครอบคลุม 1.5 กิโลเมตร และระบบของสัญญาณชุดเล็ก จำนวน 12 ลำโพง จะมีรัศมีการได้ยินครอบคลุมประมาณ 1 กิโลเมตร และเตือนภัยแก่ประชาชนในลักษณะของเสียงไซเรนและเสียงเตือนภัยเป็นคำพูด 5 ภาษา (ไทย อังกฤษ เยอรมัน จีน และญี่ปุ่น)

ระบบการควบคุมการกระจายเสียง

ระบบเตือนภัยล่วงหน้านี้ ควบคุมโดยศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ ถนนรัตนวิบูลย์ จังหวัดนนทบุรี และรับสัญญาณจากดาวเทียม Inmarsat Satellite หากเกิดกรณีฉุกเฉินหรือต้องการฝึกซ้อมทางเทศบาลเมืองป่าตองสามารถควบคุมโดยใช้ระบบสัญญาณโทรศัพท์ (Leaser Line) มาได้เชื่อมต่อโดยไปยังศูนย์ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเทศบาลเมืองป่าตอง ซึ่งมีเจ้าหน้าที่อยู่เวรยามตลอด 24 ชั่วโมง

แผนการติดตั้งระบบเพิ่มเติม

จังหวัดภูเก็ตได้มีแผนการติดตั้งระบบเตือนภัยล่วงหน้าระบบดังกล่าวเพิ่มเติมในพื้นที่หาดต่างๆ อีก 13 จุด ดังนี้

1. ติดตั้งโดยกระทรวง ICT (ระบบชุดเล็ก) จำนวน 4 จุด
 - หาดราไวย์ ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต
 - เกาะโหลน ตำบลราไวย์ อำเภอเมืองภูเก็ต
 - อ่าวฉลอง ตำบลฉลอง อำเภอเมืองภูเก็ต
 - แหลมตึกแถม ตำบลรัษฎา อำเภอเมืองภูเก็ต
2. ติดตั้งโดยจังหวัดภูเก็ต เป็นผู้ดำเนินการเองมีอยู่จำนวน 2 ชุดได้แก่

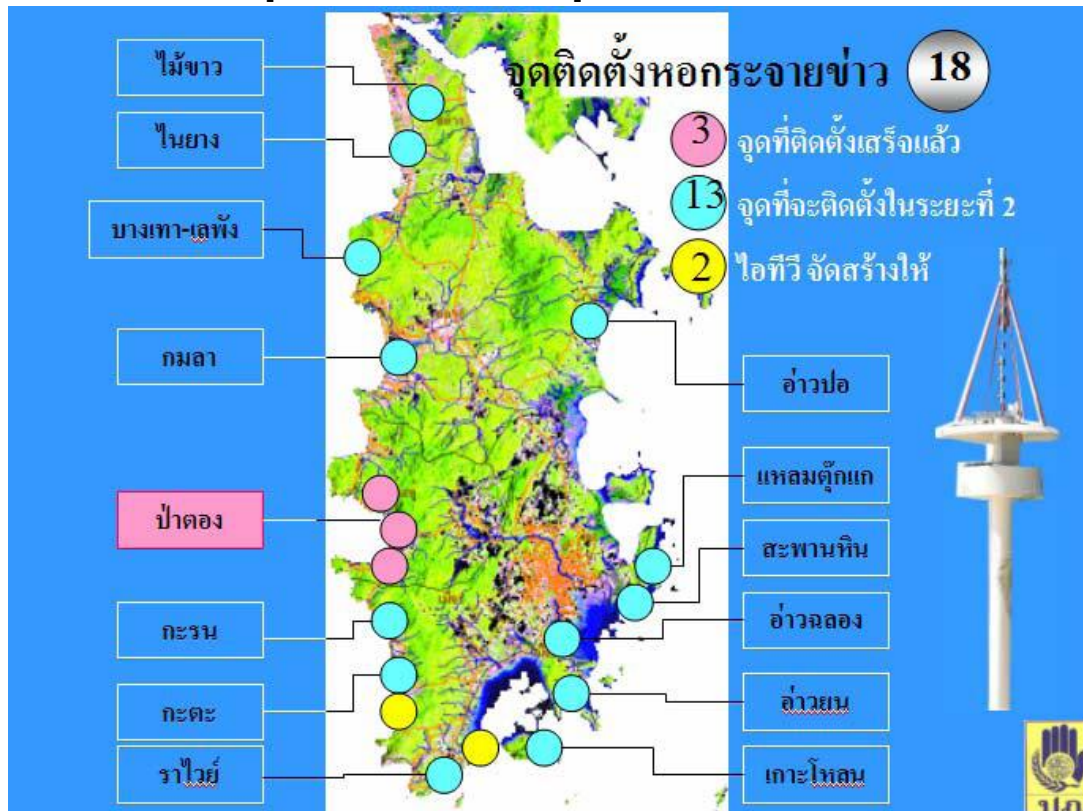
ระบบชุดใหญ่

- หาดกะตะ ตำบลกะรน อำเภอเมืองภูเก็ต
- หาดกะรน ตำบลกะรน อำเภอเมืองภูเก็ต
- หาดกมลา ตำบลกมลา อำเภอถลาง
- หาดไนยาง ตำบลสาคู อำเภอถลาง
- หาดไม้ขาวบริเวณหลังวัดบ้านไม้ขาว อำเภอถลาง
- หาดบางเทา – เล้ง ตำบลเชิงทะเล อำเภอถลาง

ระบบชุดเล็ก

- แหลมพันวา ตำบลวิชิต อำเภอเมืองภูเก็ต
- แหลมสะพานหิน ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต
- อ่าวปอ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง

แผนผังแสดงที่ตั้งของศูนย์เตือนภัยสึนามิ จังหวัดภูเก็ต

ที่มา: สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต

2. โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งทีมกู้ภัย (ONE TAMBON ONE SEARCH AND RESCUE TEAM: OTOS) เป็นโครงการที่ดำเนินงานสำนักงาน ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัดภูเก็ต โดยบูรณาการความร่วมมือกับกับกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (ส.ป.ส.ช.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (ส.ส.ส.) สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขและสภากาชาดไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาระบบกู้ชีพ กู้ภัย ให้กับองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น เพื่อเตรียมพร้อมในการเผชิญเหตุ การค้นหาช่วยเหลือ การเคลื่อน และ นำส่งผู้ประสบภัยได้อย่างรวดเร็วถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยตั้งเป้าหมายจะจัดตั้งให้ครบทุกตำบลของประเทศไทย

3. เครือข่ายอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เป็นกลุ่มอาสาสมัครที่กระทรวงมหาดไทยสนับสนุนจัดตั้งขึ้นเพื่อเพิ่ม การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการสนับสนุนและช่วยเหลือราชการและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยโดยกำหนด

เป้าหมายให้แต่ละจังหวัดมีสมาชิกอปพร. ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 2 ของจำนวนประชากรหรือเป้าหมายรวมไม่น้อยกว่า 1 ล้านคนในปี พ.ศ. 2549 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

- ประสานงานกับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจัดฝึกอบรมและจัดตั้งอปพร. ให้ครบตามเป้าหมายที่ตั้งไว้คือร้อยละ 2 ของประชากรในตำบล
- กำกับดูแลการฝึกอบรมให้เป็นไปตามหลักสูตรที่กำหนด และรายงานผลให้อปพร.กลางรับทราบ
- ยกระดับและขีดความสามารถของสมาชิก อปพร. ควบคู่กับการฝึกอบรมเพิ่มจำนวนอปพร.ใหม่

4. เครือข่ายอาสาสมัครมิส เตอร์เตือนภัย สำนักงาน ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัดได้จัดทำโครงการฝึกอบรมเครือข่ายอาสาสมัครเตือนภัยดินถล่ม อุทกภัย ในพื้นที่เสี่ยงภัยเพื่อการสร้างอาสาสมัครภาคประชาชนทำหน้าที่ ในการเฝ้าระวัง และแจ้งเตือนภัยในพื้นที่เสี่ยง ภัยเพื่อให้ประชาชนสามารถหลบหนีอันตรายหรืออพยพออกจากพื้นที่เกิดภัยพิบัติได้อย่างปลอดภัย โดยบูรณาการความร่วมมือระหว่างกรมป้องกันและบรรเทาอุบัติภัย กรมการปกครอง กรมการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กรมอุตุนิยมวิทยา กรมทรัพยากรธรณี กรม อุตสาหกรรมแห่งชาติ และ ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ ทำการ คัดเลือกประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัยต่างๆมาอบรมทั้งภาคปฏิบัติและทฤษฎี โดยมีเป้าหมายต้องการสร้างทีมมิสเตอร์เตือนภัยให้ครบในทุกหมู่บ้าน

5. เครือข่ายเสริมสร้างศักยภาพชุมชนด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (CBDRM) จัดตั้งโดยตามนโยบายของ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย มีเป้าหมายในการสร้างความตระหนักรับผิดชอบ และสร้างการมีส่วนร่วม และเพิ่มขีดความสามารถของประชาชนในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในพื้นที่หมู่บ้านและตำบลของตน ตั้งแต่การร่วมวางแผน ร่วมดำเนินการ ร่วมรับผิดชอบ และติดตามประเมินผล โดยนำหลักการการกำจัดภัยพิบัติโดยอาศัยชุมชนเป็นฐาน หรือ Community Disaster Risk Management: CBDRM เป็นแนวทางในการดำเนินงานเพื่อสร้างความพร้อมและเพิ่มพูนศักยภาพของประชาชนในการป้องกันสาธารณ ภัยที่ประสบความสำเร็จในต่างประเทศ

3. การดำเนินงานช่วยเหลือผู้ประสบภัยของภาคเอกชน

ปัจจุบันมีองค์กรเอกชนสาธารณกุศลในจังหวัดภูเก็ตที่ดำเนินงานช่วยเหลือผู้ประสบภัยอยู่ 2 แห่งมีบทบาทสนับสนุนการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในกา รช่วยเหลือผู้ประสบภัยประเภทต่างๆที่เกิดขึ้นในจังหวัดภูเก็ต

2 ปัญหาการป้องกันสาธารณภัย

1. อาชญากรรมมีแนวโน้มสูงขึ้น จากภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำซึ่งส่งผลต่อความไม่เชื่อมั่นด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ขณะที่คนไทยก็มีกังวลต่อความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินสูง
2. ระบบสัญญาณเตือนพิบัติขนาดใหญ่ไม่ทำงาน เนื่องจากไม่ได้เช็ค สอบความพร้อมอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงไม่มีการจัดเวรยามหรือสังเกตการณ์ ทำให้นักท่องเที่ยวขาดความเชื่อมั่น โดยที่ผ่านมามีแผนในการซ้อมเพียงปีละ 2 ครั้ง ในการซ้อมพบว่าบางครั้งระบบใช้ไม่ได้ และในหอสังเกตการณ์บางจุดไม่ได้มีการจัดเวรยามดูแล
3. ภัยยาเสพติดแฝงตัวในทุกวงการ ทุกอาชีพ รวมถึงในสถานศึกษาต่างๆ และมีแนวโน้มขยายสูงขึ้นเนื่องจากเป็นธุรกิจที่มีรายได้ดี ขณะเดียวกันประชาชนก็ไม่กล้าแจ้งเบาะแสแก่เจ้าหน้าที่เพราะกลัววิบัติพินาศ ทำให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถดำเนินการปราบปรามจับกุมได้อย่างเต็มที่
4. ภัยจากอุบัติเหตุมีแนวโน้มสูงตามปริมาณการใช้รถที่เพิ่มขึ้น ขณะที่วินัยในการใช้รถและความเห็นอกเห็นใจผู้ใช้ถนนของผู้ขับขี่ลดลงเช่นกัน
5. การค้ามนุษย์ และการค้าประเวณี ยังเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลกระทบต่อพัฒนาด้านอื่นๆของจังหวัดเช่น ด้านสาธารณสุข ด้าน เด็กและเยาวชน และด้านสังคม ซึ่ง หนทางแก้ไขยังคงค่อนข้างยากตราบ ใดที่อุปสงค์ทางเศรษฐกิจต่อแรงงานราคาถูก และการขายบริการเพื่อการท่องเที่ยวยังมีอยู่สูง รวมถึงหน่วยงานที่รับผิดชอบไม่สามารถทำหน้าที่กำกับดูแลได้อย่างจริงจัง
6. ระบบป้องกันสาธารณภัยยังมีปัญหาการขาดแคลน บุคลากร ที่มีทักษะ ด้านสาธารณภัย เนื่องจากไม่มีงบประมาณ เพียงพอ ในการฝึก ฝนอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงขาดแคลน เครื่องมือที่ทันสมัยใช้ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
7. ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการฝึกซ้อม อบรมเพื่อเตรียมความพร้อมเมื่อเกิด สาธารณภัย เท่าที่ควร เนื่องจากส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับบริการ ท่องเที่ยวจึงไม่ค่อย มีเวลาร่วมฝึกอบรม และบางส่วนขาดความตระหนักและเห็นความสำคัญในการป้องกันสาธารณภัยเท่าที่ควรโดยคิดว่าเป็นหน้าที่ของรัฐ

ตารางที่ 4.8 แสดงโครงการพัฒนาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

โครงการ	หน่วยงาน	พื้นที่/กลุ่มเป้าหมาย	ปี ดำเนินงาน	งบประมาณ
โครงการที่ดำเนินการโดยภาครัฐ				
1. โครงการค่ายเยาวชนอาสาสมัครป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย 3 รุ่น	วิทยาลัยป้องกันและบรรเทา	เยาวชน 180 คน	2552	299,500
2. โครงการอบรมพนักงานดับเพลิง 2 รุ่น	วิทยาลัยป้องกันและบรรเทา	พนักงานดับเพลิง 101 คน	2552	656,500
3. โครงการบริหารจัดการภัยพิบัติจากอัคคีภัย	วิทยาลัยป้องกันและบรรเทา	พนักงานดับเพลิง 54 คน	2552	243,000
4. โครงการโจมตีทางเคมี ชีวะ รั้งสี นิวเคลียร์ และวัตถุระเบิด	วิทยาลัยป้องกันและบรรเทา	พนักงานดับเพลิง 50 คน	2552	650,000
5. โครงการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์รวม 9 ครั้ง	สำนักงานอัยการภูเก็ต	ประชาชนทั่วไป	2552	-
6. โครงการอบรมความรู้จักกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์แก่นักเรียนและประชาชนทั่วไป	สำนักงานอัยการภูเก็ต	นักเรียน นักศึกษา ประชาชน 230 คน	2552	-
7. โครงการกระตุ้นและส่งเสริมพัฒนาอาสาสมัครลดความรุนแรงในครอบครัว	โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต	อาสาสมัครนักเรียน 100 คน	2552	35,000
8. โครงการจัดนิทรรศการสัปดาห์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี	โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต	ประชาชนทั่วไป	2552	5,000
9. โครงการอบรมให้ความรู้แก่เยาวชนสตรีเพื่อป้องกันการถูกล่อลวง	บ้านพักเด็กและครอบครัวภูเก็ต	เด็ก เยาวสตรี 400 คน	2552	40,000

โครงการ	หน่วยงาน	พื้นที่/กลุ่มเป้าหมาย	ปี ดำเนินงาน	งบประมาณ
10. โครงการเด็กไทย “รู้รักษ์ห่วงใยตนเอง”	บ้านพักเด็กและครอบครัวภูเก็ต	เด็ก เยาวสตรี 50 คน	2552	40,450
11. โครงการสำรวจสถานบริการและผู้ให้บริการทางเพศ	สำนักงานสาธารณสุข	สถานบริการทางเพศจังหวัดภูเก็ต	2552	35,000
12. โครงการผลิตข้อความไฟวิ่งการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์และรณรงค์ถึงโทษของการค้ำมนุษย์	ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐ	ประชาสัมพันธ์ภูเก็ต	2552	-
13. โครงการพิทักษ์เด็ก เยาวชน สตรี เพื่อแก้ไขปัญหเกี่ยวกับเด็ก เยาวชน สตรี และการค้ำมนุษย์ ในจังหวัดภูเก็ต	สถานีตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต	เด็ก เยาวชน	2552	-
14. โครงการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์การป้องกันและแก้ไขปัญหการค้ำมนุษย์	สำนักงานพัฒนาสังคมฯ	ประชากรภูเก็ต	2552	-
15. โครงการฝึกอบรมปฏิบัติการสำหรับผู้ปฏิบัติงานด้านการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามการค้ำมนุษย์จังหวัดภูเก็ต	สำนักงานพัฒนาสังคมฯ	- คณะกรรมการศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ - ทีมสหวิชาชีพ - องค์กรที่ทำงานด้านเด็ก	2552	148,000
16. โครงการสานสายใยเครือข่ายครอบครัวจังหวัดภูเก็ต	สำนักงานพัฒนาสังคมฯ	ครอบครัววัด.วิชิต และคณะทำงานรวม 120 คน	2552	135,000
17. โครงการจัดระเบียบหอพักและที่พักอาศัยเชิงพาณิชย์	สำนักงานพัฒนาสังคมฯ	หอพัก ที่พักอาศัยเชิงพาณิชย์	255/	-

โครงการ	หน่วยงาน	พื้นที่/กลุ่มเป้าหมาย	ปี ดำเนินงาน	งบประมาณ
โครงการที่ดำเนินการโดยองค์กรส่วนท้องถิ่น 19 แห่ง				
1. โครงการการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์	อปท. 19 แห่ง	ภูเก็ต	2552	70,754,150
2. โครงการสนับสนุนให้ความสะดวกในวันสำคัญ	อปท. 19 แห่ง	ภูเก็ต	2552	48,104,300
3. โครงการอบรมบุคลากร	อปท. 19 แห่ง	ภูเก็ต	2552	11,291,900
4. โครงการก่อสร้าง	อปท. 19 แห่ง	ภูเก็ต	2552	4,195,000
5. โครงการป้องกันยาเสพติด	อปท. 19 แห่ง	ภูเก็ต	2552	1,250,000
โครงการที่ดำเนินการโดยหน่วยงานเอกชน				
1. โครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัย	มูลนิธิกุศลธรรม	ภูเก็ต	2552	-

ความต้องการในการพัฒนา

จากการสัมภาษณ์และแลกเปลี่ยน ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่และผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของจังหวัดภูเก็ตพบว่าหลังจากเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิประชาชน เอกชน และหน่วยงานราชการในพื้นที่ที่มีความตื่นตัวในเรื่อง ภัยพิบัติมากขึ้นพร้อมกันนี้ภาครัฐได้มีการจัดสร้างระบบ อุปกรณ์และบุคลากรเพื่อป้องกันและเตือนภัย จากอุบัติเหตุต่างๆ อย่างไรก็ตามการดำเนินงานด้านนี้ก็ยังมีช่องว่างด้านการพัฒนาที่ต้องการให้มีการเติมเต็มได้แก่

- ควรเพิ่มการส่งเสริมและ ประชาสัมพันธ์เพื่อสร้าง ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการป้องกันสาธารณภัย ให้มากขึ้น ทั้งภัยที่เกิดจากมนุษย์และภัยจากธรรมชาติ
- การส่งเสริมให้ความรู้ ประชาชนมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องการช่วยเหลือและป้องกันตนเองและสมาชิกในครอบครัวเมื่อประสบกับอุบัติเหตุต่างๆ
- การสนับสนุนการเพิ่มทักษะความสามารถแก่บุคลากรและอาสาสมัครกู้ภัยทั้งของชุมชนและหน่วยงานสาธาณกุ ศลต่างเพื่อให้มีความสามารถในป้องกัน ช่วยเหลือดูแล และส่งต่อผู้ประสบภัยได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ
- การสนับสนุนอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการป้องกันสาธารณภัยแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและอาสาสมัครเพื่อให้สามารถดำเนินการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันอุปกรณ์เครื่องมือที่มีอยู่แล้ว หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก็ควรมีการตรวจเช็คและดูแลให้มีสภาพที่พร้อมใช้งานได้ดีเสมอ
- สนับสนุนหน่วยงานราชการ องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาชนในการรณรงค์ให้ความรู้แก่ประชาชนภูเก็ตปฎิ ตามกฎจราจรและกฎหมายเพื่อลดการเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์
- สนับสนุนการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดและการค้ามนุษย์อย่างจริงจังและ อย่างเป็นระบบเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ของภูเก็ตในฐานะเป็นเมืองท่องเที่ยวชั้นนำของภูมิภาคเอเชีย